

Poglavlje 1

Ljeto 2015.

Slika Majke Tereze visi na zidu dnevne sobe gdje bi trebao biti televizor, kad bismo si uopće mogli priuštiti televizor, ili dom koji ima zidove koji bi izdržali obješeni televizor.

Zidovi naše mobilne kućice nisu napravljeni od istog materijala od kojih su sagrađeni zidovi u normalnim kućama. U mobilnim se kućicama zidovi mrve pod noktima ako ih samo malo zagrebeš.

Jednom sam pitala svoju majku, Janean, zašto drži sliku Majke Tereze na zidu naše dnevne sobe.

„Ta gadura je bila obični lažnjak”, rekla je.

Njezine riječi, ne moje.

Mislim da kad je netko najgora vrsta ljudi, pronalaženje onog najgorog u drugima pretvara se u nekakvu taktiku preživljavanja. Sasvim se usredotočiš na crnilo u drugim ljudima u nadi da ćeš tako zamaskirati pravu nijansu vlastitog crnila. Tako je moja majka provela čitav svoj život. Uvijek u potrazi za onim najgorim u ljudima. Čak i u svojoj kćeri.

Čak i u Majci Terezi.

Janean leži na kauču u istom položaju u kojem sam je ostavila kad sam prije osam sati otišla na svoju smjenu u McDonald's. Zuri u sliku Majke Tereze, ali zapravo je ne gleda. Čini se da joj očne jabučice više ne rade.

Više ništa ne upijaju.

Janean je ovisnica. To sam shvatila kad sam imala oko devet godina, ali tada su njezine ovisnosti bile ograničene na muškarce, alkohol i kockanje.

Tijekom godina, njezine su ovisnosti postale puno očitije i puno smrtonosnije. Mislim da je to bilo prije pet godina, baš kad sam navršila četrnaest, kad sam je prvi put uhvatila kako ubrizgava metamfetamin u žilu. Kad netko počne redovito uzimati metamfetamin, životni mu se vijek drastično skraćuje. Proguglala sam to jednom u školskoj knjižnici. *Koliko dugo može živjeti osoba ovisna o metamfetaminu?*

Šest do sedam godina, to je rekao Internet.

Nekoliko sam je puta tijekom godina pronašla u stanju u kojem nije reagirala ni na što, ali ovo mi se čini drukčije. Ovo mi se čini konačnim.

„Janean?” U mom je glasu neka mirnoća koja sada nikako nije umjesna. Mislim da bi mi glas trebao drhtati ili biti nečujan. Neka-ko me sram zato što u ovom trenutku baš nikako ne reagiram.

Spustim torbicu na pod i intenzivno zurim u njezino lice na drugoj strani dnevne sobe. Vani pada kiša, a ja još nisam ni zatvorila ulazna vrata pa kiša i dalje pada po mojim leđima. Ali sada, dok zurim u Janean dok ona zuri u Majku Terezu, imam važnijih briga od zatvaranja vrata i čuvanja svojih leđa od kiše.

Jedna Janeanina ruka je prebačena preko njezina trbuha, a druga visi s kauča. Prsti joj nehajno počivaju na pohabanom sagu. Malo je otečena i zato izgleda mlađe. Ne mlađe od svojih godina – ona ima samo trideset devet – nego mlađe od onoga što je njezinom izgledu učinila ovisnost. Obrazi su joj malo manje upali i bore koje su joj se tijekom godina stvorile oko usta izgledaju kao da su zaglađene botoxom.

„Janean?”

Ništa.

Usta joj vise poluotvorena i otkrivaju žute komadiće okrnjenih i istrunulih zuba. Kao da je bila usred rečenice kad je život kliznuo iz nje.

Već sam neko vrijeme zamišljala ovaj trenutak. Nekad, kad nekoga dovoljno mrziš, ne možeš si pomoći da ne ležiš noću budan u krevetu i razmišljaš o tome kakav bi ti život bio da je ta osoba mrtva.

Drukčije sam to zamišljala. Mislila sam da će to biti puno dramatičnije.

Zurim još neko vrijeme u Janean, čekajući da vidim je li možda samo u nekakvom transu. Pridem joj nekoliko koraka, a onda zastanem kad uočim njezinu ruku. Igla joj visi s kože točno ispod unutrašnjeg dijela lakta.

Čim to ugledam, realnost trenutka ovije se oko mene kao nekakva ljičava folija i postane mi mučno. Okrenem se i istrčim iz kuće. Imam osjećaj da ću se isповraćati pa se nagnem nad trulu ogradu, pazeći da se prejako ne naslonim pa da ne popusti pod mojim stiskom.

Lakne mi čim se isповraćam jer sam se već počela brinuti zato što uopće ne reagiram na ovaj trenutak koji će mi promijeniti život. Možda nisam histerična kao što bi kći trebala biti u ovom trenutku, ali barem osjećam *nešto*.

Obrišem usta o rukav svoje radne košulje iz McDonald'sa. Sjednem na stubu unatoč kiši koja me nemilosrdno šiba s noćnog neba.

Kosa i odjeća potpuno su mi mokre. Lice također, ali ni kap te tekućine koja se slijeva niz moje obraze nisu suze.

To su sve kišne kapi.

Mokre oči i suho srce.

Zatvorim oči i pritisnem lice o dlanove pokušavajući shvatiti jesam li tako odsutna zbog odgoja ili sam rođena pokvarena.

Pitam se kakva je vrsta odgoja gora za ljudsko biće. Ona u kojem si zaštićen i voljen do te mjere da nisi svjestan koliko svijet

može biti okrutan dok nije prekasno da stekneš nužne zaštitne mehanizme, ili život u kućanstvu u kojem sam ja odrasla. To je najružnija inačica obitelji, u kojoj je zaštitni mehanizam jedino što naučiš.

Prije nego što sam bila dovoljno stara da radim za hranu koju bih si sama kupovala, mnoge sam noći probdjela u krevetu jer nisam mogla zaspati zbog svog trbuha koji je krulio i grčio se od gladi. Janean mi je jednom rekla da to je to kruljenje zapravo režanje proždrljive mačke koja živi u mojoj utrobi, a ona reži ako joj ne dam dovoljno hrane. I svaki put kad sam nakon toga bila gladna, zamišljala sam tu mačku u svome trbuhu kako traži hranu koje nema. Bojala sam se da će mi pojesti utrobu ako je ne nahranim pa sam ponekad jela svakakve gluposti koje nisu hrana samo da zadovoljim tu gladnu mačku.

Jednom me ostavila samu toliko dugo da sam pojela kore od banane i ljuske od jajeta koje sam iskopala iz smeća. Čak sam pokušala pojesti nekoliko zalogaja ispune ukrasnih jastučića, ali to mi je bilo preteško progutati. Većinu sam djetinjstva provela u smrtnom strahu od toga da me izgladnjela mačka polako proždire iznutra.

Ne sjećam se je li zapravo izbivala više od jednog dana u određenom trenutku, ali kad si sam u djetinjstvu vrijeme ti jako sporo teče.

Sjećam se kako je jednom došla posrćući kroz vrata, pala na kauč i ostala ondje ležati satima. Ja sam zaspala sklupčana na drugom kraju kauča jer sam se previše bojala ostaviti je samu.

No zatim, jutrima nakon njezinog pijanog povratka, probudila bih se i zatekla je kako priprema doručak u kuhinji. Nije to uvijek bio tradicionalni doručak. Nekad bi bio grašak, nekad jaja, a nekad limenka pileće juhe s rezancima.

Kad sam imala otprilike šest godina, počela sam promatrati kako ona tim jutrima priprema hranu na štednjaku, jer sam bila svjesna da moram naučiti kako se to radi da bi si znala sama napraviti doručak kad ona sljedeći put nestane.

Pitam se koliko šestogodišnjakinja mora naučiti kako se služiti štednjakom jer su uvjerenе da će ih u suprotnom žive pojesti proždrljiva mačka koja živi u njihovoj utrobi.

Valjda se radi o tome jesi li ili nisi rođen pod sretnom zvijezdom. Većina djece dobije roditelje koji će im nedostajati kad umru. Mi ostali dobijemo onakve roditelje koji su bolji kad umru.

Najljepše što je moja majka za mene učinila u momе životu jest to što je umrla.

Buzz mi je rekao da sjednem u njegov policijski auto da se sklonim od kiše i iz kuće dok oni ne iznesu njezino tijelo. Umrtno sam promatrala dok su je iznosili na nosilima, prekrivenu bijelom plahtom. Stavili su je u prtljažnik mrtvozornikova kombija. Nisu se ni zamarali vožnjom u kolima hitne pomoći. Nije bilo svrhe. Skoro svi ljudi mlađi od pedeset godina koji umru u ovom gradu, umru od ovisnosti.

Nije ni bitno od koje ovisnosti – na kraju su sve smrtonosne.

Pritisnem obraz na prozor automobila i pokušam pogledati gore u nebo. Noćas nema zvijezda. Ni mjesec se ne vidi. Svako malo zabljesne munja, otkrivajući nakupine crnih oblaka.

Baš kao što i priliči ovom trenutku.

Buzz otvori stražnja vrata i sagne se. Kiša je sad posustala i pretvorila se u maglu pa mu je lice mokro, ali zapravo izgleda kao da mu curi znoj.

„Trebа li ti prijevoz do nekamo?” pita me.

Odmahnem glavom.

„Trebаš nekog nazvati? Možeš mojim mobitelom.”

Opet odmahnem glavom. „Ništa mi ne treba. Mogu li se sad vratiti unutra?”

Nisam baš sigurna da se uistinu želim vratiti u mobilnu kućicu gdje je moja majka posljednji put izdahnula, ali u ovom trenutku nemam privlačniju alternativu.

Buzz se odmakne i otvori kišobran, iako je kiša skoro prestala, a ja sam ionako već potpuno mokra. Stane korak iza mene i drži mi kišobran iznad glave dok hodam prema kućici.

Ne poznajem Buzza baš dobro. No poznajem njegovog sina, Dakotu. Poznajem ga na toliko načina – a željela bih da ga ne poznajem ni na jedan.

Pitam se je li Buzz svjestan kakvog je sina odgojio. Buzz mi djeluje kao pristojan čovjek. Nikad nije previše gnjavio ni mene ni moju majku. Ponekad stane svojim policijskim autom dok patrolira naseljem mobilnih kućica. Uvijek pita kako sam i imam dojam da se, kad me to pita, nekako nada da ću ga preklinjati da me odvede odavde. Ali ja to nikad nisam učinila. Ljudi poput mene ekstremno se vješto znaju pretvarati da su u redu. Ja se uvijek nasmiješim i kažem mu da sam odlično, a on onda uzdahne kao da mu je laknulo jer mu nisam dala razloga da nazove socijalnu službu.

Kad se vratim u dnevnu sobu, ne mogu si pomoći da ne zurim u kauč. Taj kauč sada izgleda drukčije. *Kao da je netko umro na njemu.*

„Imaš li dovoljno hrane za večeras?” pita Buzz.

Okrenem se i on stoji ispred vrata s otvorenim kišobranom nad glavom. Gleda me kao da pokušava suosjećati sa mnom, ali vjerojatno mu glava puca od pomisli na svu onu papirologiju koju će zbog mene morati ispunjavati.

„Imam sve.”

„Sutra možeš u pogrebno poduzeće isplanirati ispraćaj. Kažu da su nakon deset sati na raspolaganju.”

Kimnem, ali on ne ode. Samo ostane stajati neko vrijeme, premještajući se s jedne na drugu nogu. Zatvara kišobran ispred vrata kao da je praznovjeren, a zatim zakorači u kuću. „Znaš”, reče i tako se namršti da mu se čelo na njegovoj ćelavoj glavi izbrazda dubokim borama. „Ako se ne pojaviš u pogrebnom poduzeću, oni će to proglasiti beskućničkim pogrebom. Nećeš joj moći organizirati nikakav ispraćaj, ali barem ti neće poslati nikakav račun.” Djeluje

kao da ga je sram što je to uopće predložio. Pogled mu poleti prema slici Majke Tereze, a zatim se spusti na pod kao da ga je ona upravo prekorila zbog njegova prijedloga.

„Hvala.” Sumnjam da bi se ionako itko pojavio na tom ispraćaju.

To je tužno, ali istinito. Moja majka je bila usamljena, najblaže rečeno. Da, redovito je visjela sa svojom uobičajenom ekipom u kafiću, ali ti ljudi nisu bili njezini prijatelji. To su sve bili samo drugi usamljeni ljudi koji su tražili jedni druge da bi mogli biti usamljeni zajedno.

Čak se i ta ekipa osula zahvaljujući ovisnosti koja je poharala ovaj grad. A vrsta ljudi s kojima je ona visjela nije takva da bi se pojavila na nekom sprovodu. Za većinom je vjerojatno bila raspisana potjernica pa su izbjegavali bilo kakve organizirane događaje kako ne bi riskirali moguću policijsku raciju.

„Trebaš li nazvati svoga oca?” pita me.

Zurim u njega neko vrijeme, znajući da ću na kraju to učiniti, no pitam se koliko dugo to mogu odgađati.

„Beyah”, kaže, izgovarajući moje ime s dugim *i*, *Bi*-ja.

„Izgovara se *Be*-ja.” Ne znam zašto ga uopće ispravljam. Izgovara ga pogrešno otkad ga poznajem i do ovog mi trenutka nikad nije bilo dovoljno stalo da ga ispravim.

„Beyah”, ispravi se i izgovori ga točno. „Znam da to nisu moja posla, ali... trebaš otići iz ovog grada. Znaš što se dogodi s ljudima poput...” Naglo ušuti, kao da bi me ono što je kanio reći uvrijedilo.

Završim rečenicu umjesto njega. „S ljudima poput mene?”

Sad izgleda kao da ga je još više sram, iako znam da je to mislio u širem smislu. Ljudi s majkama poput moje. Siromašni ljudi koji nemaju izlaza iz ovoga grada. Ljudi koji završe radeći u restoranima brze hrane sve dok sasvim ne obamru, pa im onda kuhar koji priži krumpiriće ponudi šut nečega zbog čega se ostatak smjene osjećaju kao u disku, i prije nego što se snađu, više ne mogu preživjeti ni jednu jedinu sekundu svog jadnog dana bez novog šuta, i još jed-

nog, trčeći za tim osjećajem brže nego što trče za sigurnošću vlastitog djeteta, i na kraju si ga ubrizgavaju izravno u venu i slučajno se predoziraju zureći u Majku Terezu, a jedina im je želja zapravo bila bijeg od te ružnoće.

Izgleda da je Buzzu neugodno biti u ovoj kući. Rado bih da jednostavno ode. Više mi je žao njega nego sebe, a ja sam ona koja je upravo pronašla svoju majku mrtvu na kauču.

„Uopće ne poznajem tvoga oca, ali znam da on plaća najam za ovu kućicu otkad si se ti rodila. To mi govori da ti je on bolja opcija od ostanka u ovom gradu. Ako imaš izlaz, moraš ga iskoristiti. Ovaj život koji si živjela ovdje... To nije dovoljno dobro za tebe.”

Ovo je možda nešto najljepše što mi je itko ikad u životu rekao. I od svih ljudi na svijetu, izrekao je to Dakotin tata.

Zuri u mene neko vrijeme, kao da želi još nešto reći. Ili možda želi da mu odgovorim. U svakom slučaju, u sobi ostane tišina dok ne kimne i zatim ode. Konačno.

Nakon što zatvori ulazna vrata, okrenem se i zapiljim se u kauč. Toliko dugo zurim u njega da imam dojam kako sam u nekakvom bunilu. Čudno je kako ti se cijeli život može sasvim promijeniti u onih nekoliko sati između buđenja i odlaska u krevet.

Koliko god mi je to grozno priznati, Buzz ima pravo. Ne mogu ostati ovdje. Nikad to nisam ni planirala, ali sam mislila da barem imam pred sobom cijelo ljeto za planiranje odlaska.

Ubila sam se od posla da se maknem iz ovog grada i čim dođe kolovoz, ja sam u autobusu za Pennsylvaniju.

Dobila sam odbojkašku školarinu za sveučilište Penn State. U kolovozu ću se riješiti ovoga života i to neće biti zato što je to moja majka učinila za mene, ili zato što me moj otac izvukao odavde. To će biti zbog *mene*.

Ja želim tu pobjedu.

Ja želim biti razlog zašto ću ispasti onako kako ću ispasti.

Odbijam pripisati Janean bilo kakve zasluge za bilo što lijepo što bi me se možda moglo dogoditi u budućnosti. Uopće joj nisam

rekla da sam dobila školarinu za odbojku. Nikome nisam rekla. Natjerala sam svog trenera da se zakune da će čuvati moju tajnu i nisam dopustila da o tome piše u školskim novinama, niti sam se fotografirala za godišnjak maturanata.

Ni svome ocu nisam rekla da sam dobila školarinu. Mislim da on ni ne zna da ja igram odbojku. Moji su se treneri pobrinuli da dobijem sve što mi treba od potrepština, opreme i odjeće. Bila sam toliko dobra da nisu kanili dopustiti da zbog svoje financijske situacije ne budem član ekipe.

Nisam svoje roditelje morala pitati ni za jednu jedinu sitnicu vezanu uz odbojku.

Čudno mi je uopće spominjati ih kao svoje roditelje. Oni su mi podarili život, ali to je zapravo jedino što sam ikad dobila od njih.

Ja sam proizvod veze koja je trajala jednu noć. Moj je otac živio u Washingtonu i došao je poslom u Kentucky kad je upoznao Janean. Imala sam već tri mjeseca kad je saznao da je Janean ostala trudna. Otkrio je da je tata kad mu je sudskim putem uručila zahtjev za plaćanje alimentacije.

Do moje četvrte godine posjećivao me jednom godišnje, a nakon toga bi mi svake godine poslao avionsku kartu kako bi ja njega posjećivala u Washingtonu.

On ne zna ništa o mome životu u Kentuckyju. On ne zna ništa o ovisnosti moje majke. On ne zna ništa o meni, osim onog što mu prezentiram, a to je jako malo.

Iznimno sam tajnovita u vezi sa svakim aspektom svoga života. Tajne su jedino s čim raspolazem.

Nisam rekla svome ocu za školarinu iz istog razloga zašto to nisam rekla ni svojoj majci. Ne želim da se ponosi time što ima kćer koja je nešto postigla. On ne zaslužuje biti ponosan na dijete u koje je uložio tako minimalan trud. On misli da su mjesečni čekovi i povremeni telefonski pozivi na moj posao dovoljni da kompenziraju činjenicu da me on uopće ne poznaje.

On izigrava tatu *dva tjedna godišnje* i to je sve.

To što živimo u tako udaljenim gradovima zgodan mu je izgovor za njegovu odsutnost iz moga života. Provodili smo zajedno četrnaest dana svakog ljeta od moje četvrte godine, ali zadnje tri godine uopće ga nisam vidjela.

Kad sam navršila šesnaest i priključila se sveučilišnom timu, odbojka je zaokupljala još veći dio moje dnevne rutine, pa sam mu prestala dolaziti u posjet. Već tri godine smišljam izgovore zašto ne mogu doći k njemu.

On se pretvara da je razočaran.

Ja se pretvaram da mi je žao i da imam previše posla.

Oprosti, *Briane*, ali plaćanje alimentacije jednom mjesečno ne čini te odgovornim; ne čini te ocem.

Odjednom se začuje lupanje na vratima koje me tako naglo prene da zaskvičim. Okrenem se i vidim najmodavca kroz prozor dnevne sobe. U normalnoj situaciji nikako ne bi otvorila vrata Garyju Shelbyju, ali sada ga stvarno nisam u mogućnosti ignorirati. On zna da sam budna. Trebao mi je njegov telefon da nazovem policiju. Također, moram smisliti što učiniti s ovim kaučom. Ne želim ga više u svojoj kući.

Kad otvorim vrata, Gary mi uruči neku omotnicu dok se progurava kraj mene unutra da se skloni od kiše.

„Što je to?” pitam ga.

„Rješenje o deložaciji.”

Da se radi o bilo kome drugome osim o Garyju Shelbyju, iznenadila bih se.

„Doslovno je upravo umrla. Zar ne možeš pričekati tjedan dana?”

„Tri mjeseca nije platila stanarinu, a ja ne iznajmljujem tinedžerima. Treba mi ili novi ugovor o najmu s nekim tko je stariji od dvadeset jedne godine, ili se moraš iseliti.”

„Moj otac plaća stanarinu. Kako je moguće da kasnimo tri mjeseca?”

„Tvoja majka je prije nekoliko mjeseci prestala slati čekove. A g. Renaldo traži malo veću kućicu pa mislim da ću im dopustiti da se zamijene za...”

„Ti si najobičniji gad, Gary Shelby.”

Gary slegne ramenima. „Posao je posao. Već sam joj poslao dvije opomene. Ti sigurno imaš kamo otići. Ionako ne možeš ostati ovdje sama jer imaš tek šesnaest godina.”

„Prošlog sam tjedna navršila devetnaest.”

„U svakom slučaju, moraš imati dvadeset jednu. To su uvjeti najma. To, i plaćanje najamnine, naravno.”

Sigurna sam da postoji nekakav proces deložacije koji treba prvo potvrditi sud prije nego što me može istjerati iz kuće, ali nema svrhe boriti se kad više ionako ne želim živjeti ovdje.

„Koliko imam vremena?”

„Dat ću ti tjedan dana.”

Tjedan dana? Imam ukupno dvadeset sedam dolara i nemam baš kamo otići.

„Mogu li dobiti dva mjeseca? U kolovozu odlazim na koledž.”

„Mogla bi da već ne kasniš tri mjeseca. Ali to je tri mjeseca plus dva mjeseca, a ja si ne mogu priuštiti da *bilo kome* dam skoro pola godine besplatne najamnine.”

„Ti si totalni gad”, promrmljam ispod glasa.

„To smo već ustanovili.”

U glavi listam popis potencijalnih prijatelja kod kojih bih možda mogla živjeti sljedeća dva mjeseca, ali Natalie je otišla na fakultet dan nakon što smo maturirali i upisala ljetne kolegije kako bi stekla prednost pred drugima. Ostale su moje prijateljice ili odustale od škole te su na putu da postanu sljedeće Janean, ili mi, to već unaprijed znam, njihove obitelji ne bi dopustile da boravim kod njih.

Mogla bih kod Becce, ali ona ima onog ljigavog očuha. Radije bih živjela s Garyjem nego boravila u blizini tog čovjeka.

Preostalo mi je samo jedno.

„Treba mi tvoj telefon.”

„Kasno je”, kaže on. „Možeš telefonirati sutra.”

Proguram se kraj njega i siđem niz stube. „Trebao si onda pričekati do sutra da mi kažeš da sam beskućnica!”

Hodam po kiši, ravno do njegove kuće. Gary je jedini u našem naselju mobilnih kućica koji još uvijek ima fiksnu liniju, a kako nas je većina ovdje presiromašna da bismo imali mobitele, svi koriste Garyjev telefon. To jest, koriste ga kad ne moraju izbjegavati Garyja zato što kasne s plaćanjem najamnine.

Prošlo je skoro godinu dana otkad sam zadnji put nazvala svoga oca, ali zapamtila sam njegov broj. Ima isti broj mobitela već šest godina. Zove me na posao otprilike jednom mjesečno, ali uglavnom izbjegavam te pozive. Nema se baš što razgovarati s čovjekom kojeg jedva poznajem, pa radije ne bih *razgovarala* s njim nego ga hranila lažima poput: „*Mama je dobro. U školi je dobro. Na poslu je dobro. Život je lijep.*”

Progutam ponos, debeo i kompaktan poput knedla, i nazovem njegov broj. Očekujem da će se javiti telefonska sekretarica, ali moj otac odgovori na drugi zvon.

„Ovdje Brian Grim.” Glas mu je promukao. Probudila sam ga.

Nakašljem se da pročistim grlo. „Hm. Bok, tata.”

„Beyah?” Zvuči puno budnije i zabrinutije sad kad zna da sam ja. „Što se dogodilo? Je li sve u redu?”

Janean je mrtva. To mi je na vrhu jezika, ali nekako ne može skliznuti s njega. On je jedva poznavao moju majku. Odavno nije bio u Kentuckyju, tako dugo da je ona, kad ju je zadnji put vidio, još uvijek bila donekle zgodna i nije izgledala kao mršavi, propali kostur.

„Da. Dobro sam”, kažem.

Previše mi je čudno reći mu da je umrla na telefon. Pričekat ću i reći ću mu u četiri oka.

„Zašto me zoveš tako kasno? Što se dogodilo?”

„Radim noćnu smjenu i teško mi je doći do telefona.”

„Zato sam ti poštom poslao mobitel.”

Poslao mi je mobitel? Ni ne zamaram se raspitivati više o tome. Sigurna sam da ga je moja majka prodala da kupi nešto od onoga što sada leži smrznuto u njezinim venama.

„Čuj”, kažem. „Znam da se dugo nismo čuli, ali bih li te mogla posjetiti prije nego što mi počnu predavanja na koledžu?”

„Naravno”, kaže on bez oklijevanja. „Reci kada i kupit ću ti avionsku kartu.”

Pogledam u Garyja. Samo je na korak od mene, zuri u moje grudi pa se okrenem od njega. „Nadala sam se da bih mogla doći sutra.”

On neko vrijeme šuti, a onda čujem na drugom kraju neki pokret, kao da silazi s kreveta. „Sutra? Beyah, jesi li sigurna da si dobro?”

Zabacim glavu i zatvorim oči dok mu opet lažem. „Jesam. Janean je upravo... Treba mi odmora. I nedostaješ mi.”

Ne nedostaje mi. Ja ga jedva poznajem. Ali reći ću što god treba da što brže odletim odavde.

Čujem na drugom kraju linije tipkanje, kao da moj otac nešto radi za računalom. Počne mrmljati termine letova i imena zrakoplovnih kompanija. „Mogu te ubaciti na Unitedov let za Houston sutra ujutro. Moraš biti na aerodromu za pet sati. Koliko dana želiš ostati?”

„Za Houston? Zašto Houston?”

„Ja sada živim u Teksasu. Zapravo, živim tu već godinu i pol.”

To je nešto što bi jedna kći trebala znati o svome ocu. No barem još uvijek ima isti broj mobitela.

„Oh. Aha, zaboravila sam.” Uхватim se rukom za zatiljak. „Možeš li mi zasad kupiti jednosmjernu kartu? Ne znam točno koliko želim ostati. Možda nekoliko tjedana.”

„Dobro, sad ću je kupiti. Ti se samo javi ujutro Unitedovom agentu na aerodromu i isprintat će ti ukrcajnu propusnicu. Ja ću te čekati kod mjesta za preuzimanje prtljage kad sletiš.”

„Hvala ti.” Završim razgovor prije nego što uspije reći još nešto. Kad se okrenem, Gary mi palcem pokazuje u smjeru vrata.

„Mogu te ja odvesti na aerodrom”, kaže. „No to će te koštati.” Cereka se, i želudac mi se preokrene od pogleda na njegove lascivno izvijene usne. Kad Gary Shelby nekoj ženi ponudi uslugu, zauzvrat traži nešto drugo, a ne novac.

Ako ću s nekim razmjenjivati usluge za vožnju do aerodroma, radije bih da je to Dakota, a ne Gary Shelby.

Na Dakotu sam se navikla. Koliko god ga prezirem, moram priznati da se u njega možeš pouzdati.

Opet dignem slušalicu i nazovem Dakotin broj. Moj je otac rekao da moram biti na aerodromu za pet sati, ali ako budem čekala dok Dakota ode na spavanje, možda neće odgovoriti na poziv. Želim se dokopati aerodroma dok još imam šansu.

Lakne mi kad Dakota odgovori na poziv. Zvuči kao da napola spava kad kaže: „Da?”

„Hej. Trebam jednu uslugu.”

Nastupi kratka tišina prije nego što Dakota kaže: „Stvarno, Beyah? Pa prošlo je pola noći.”

On me ni ne pita što trebam ili je li sve u redu. Već mu idem na živce. Trebala sam to prekinuti, što god to bilo između nas, čim je započelo.

Pročistim grlo. „Trebam mi prijevoz do aerodroma.”

Čujem kako Dakota uzdiše kao da sam mu velika gnjavaža. Znam da nisam. Možda ja za njega nisam više od transakcije, ali čini se da se on te transakcije ne može zasititi.

Čujem kako mu je krevet zaškripio jer je vjerojatno sjeo. „Nemam love.”

„Ne tražim... ne zovem te zato. Trebam mi prijevoz do aerodroma. Molim te.”

Dakota zastenje, no onda kaže: „Daj mi pola sata.” Onda prekine vezu. A ja spustim slušalicu.

Prođem pokraj Garyja i namjerno glasno zalupim vratima kad izađem iz kuće.

Tijekom godina sam naučila da ne smijem vjerovati muškarcima. Većina s kojima sam dolazila u kontakt su ljudi poput Garyja Shelbyja. Buzz je okej, ali ne mogu ignorirati činjenicu da je on stvorio Dakotu. A Dakota je samo zgodnija, mlađa verzija Garyja Shelbyja.

Čujem da ljudi pričaju kako ima dobrih ljudi, ali ja mislim da je to bajka. Nekad sam mislila da je Dakota jedan od dobrih. Većina njih izvana izgleda kao Dakota, ali ispod svih tih slojeva epiderme i potkožnog tkiva, njihovim venama kola neka boleština.

Kad se vratim u svoju kuću, ogledam se po spavaćoj sobi, pitajući se želim li uopće išta ponijeti sa sobom. Nemam puno toga što je vrijedno pakiranja, pa pokupim nešto odjeće da se mogu presvući nekoliko puta, svoju četku za kosu i četkicu za zube. Uguram odjeću u plastične vrećice prije nego što ih stavim u naprtnjaču, da se ne smoče ako zapnem negdje na kiši.

Prije nego što se uputim prema vratima kako bih čekala Dakotu vani, skinem sliku Majke Tereze sa zida. Pokušam je ugurati u naprtnjaču, ali ne stane. Uzmem još jednu plastičnu vrećicu i stavim sliku u nju, a zatim iznesem i sebe i nju iz kuće.